

JO lapsuudessa rauhallisuutta arvostettiin kaikkialla muualla paitsi hiihtokilpailuissa. En siis ollut kovin arvostettu. Kuuluin vauhkojen heimokuntaan. Ja kuulun yhä.

Kun paistan munakasta, minulla on tapana tökkiä sitä lastalla, että se paistuisi nopeammin. Ja varmaan turha sanoa, että myös syön sen munakkaan nopeasti. Miksi söisin hitaasti kun teen kaikki muut asiat nopeasti?

En koskaan malta kuivata käsiä puhaltimen alla pesytyäni kädet julkisessa vessassa. Se kestää ikuisuuden. Hujuttelen ehkä hetken ja pyyhin sen jälkeen kädet housuihin. Ja häivyn. Mihin minulla muka on kiire? Ei mihinkään.

Kampaajalle ilmoitan, että pystyn istumaan paikoillani korkeintaan puolitoista tuntia. Kerran lähdin tukka märkänä ulos, kun en enää jaksanut olla föönattavana.

Kun pesen hampaita, en malta pysyä kylpyhuoneessa vaan vaeltelen samalla ympäri asuntoa. Myöhemmin joudun pyyhkimään hammastahnatahroja lattialta.

Kerran jonotin Beetlehemissä pääsyä Jeesuksen synnyinluolaan. Luin jonottamisen ajan seisaaltani naistenlehteä. Lopulta lähdin kävelemään. Vieressä sattui olemaan mukava kuppila. Luola jäi näkemättä.

Juuri sen takia olen mahdollisimman väärässä ammatissa. Kirjat eivät valmistu koskaan nopeasti. Kun aloittaa uuden työn, lopputulos on nähtävissä noin kolmen vuoden päästä. Tylsyydestä löytyy luovuus. Tai hulluus. Ja kuolema. Näytellessäni olen onnellisempi. Kun päivän kohtaukset on saatu purkkiin, niitä ei tarvitse toistaa enää ikinä.

Miksi rauhallisia ihmisiä arvostetaan enemmän kuin rauhattomia? He ovat varmasti läsnä hetkessä, mutta entä ne hetket, jotka he menettävät kun eivät kiirehdi ja ota kaikkea irti?

Miksi he muuten ovat niin rauhallisia? Ehkä heillä on oikea lääkitys. Tai muita metodeja.

– Mä en koskaan pitkästy, tuttavani kertoi. – Mulla on pää täynnä pieniä laatikoita, joita mä availen tyhjinä hetkinä. Yhdessä laatikossa on lapsuusmuistot, toisessa

nuoruusmuistot ja kolmannessa matkahaaveet ja niin edelleen. Niitä mä availen ku joulukalenterin luukkuja.

Yritin kehittää omaan päähäni laatikoita. Ei onnistunut. Siellä on pelkkä jätösäkki.

Totta kai olen kokeillut muitakin rauhoittumiskeinoja. Meren ääniä sisältävä cd auttaa joskus. Aromaterapia taas tehoaa vain marsuihin. Lotrasin aikoinaan kylpyveteen ties mitä ilman tuloksia. Lisäsin öljyjä kylpyvesiin. Kerran hän katsoi ammetta epäluuloisesti ennen kuin astui sinne.

– Ei kai tässä vaan oo mitään rauhoittavaa? hän kysyi.

Kerran päätin katsoa, miltä tuntuu tehdä kaikki hitaasti. Kokeilu kesti viitisentoista minuuttia.

Kun ratikka seisahtui viime viikolla seitsemäksi minuutiksi pääte pysäkille, ajattelin että nyt en ala räplätä puhelinta vaan istun hiljaa paikoillani ja katson mitä tapahtuu. Aloin ajatella heti synkkiä asioita.

Rauhallinen ihminen tekee usein rauhattoman entistä hullummaksi. Itse hän ei muutu mitenkään. Rauhallisen tasapainoa on mahdotonta järkyttää. On tietysti ihmisiä, joitten minäkuva on vääristynyt. He pitävät itseään rauhallisina, mutta eivät todellisuudessa ole sitä. Silloin realistisen hermokimpun on aika iskeä. Kun tapasin aviomieheni numero kolme, hän mainosti olevansa ”melko rauhallinen luonne”:

– Et ole kauan, minä ajattelin.

Valitin kerran kirjailijakiertueella teen juomisen hankalutta Matti Röntgälle.

– Mä en kerta kaikkiaan kestä sitä että se tee on niin kuumaa, enkä mä jaksaa odottaa sen haalenemista, vaahtosin. – Aina palaa kieli!

Matin kasvoille nousi mietteliäs ilme.

– Minkähän takia vastoin käymiset osuvat aina ihmisistä parhaimpiin? hän kysyi lakonisesti. Sen jälkeen en ole avautunut asiasta kellekään.

Anna-Leena Härkönen. Teoksessa *Olisi niin kiva ja muita kertomuksia*. 2019.